

Het was te nacht

Thysius' luitboek, 1600

Het was te nacht al-zo zoe - te nacht, dat
al - le die vo - ge - len zon - gen, de fie - re nach - te - gaal hief
op een lied met zuyn - der wil - den ton - gen. *Fine*

1. Nu wil ik gaan trek - ken dat groe - ne woud
2. Wij wa - ren ge - schei - den mijn zoe - te lied en -
in, die fie - re nach - te - ga - le vra - gen, maar
de ik, het is haar na zo wel be - rou - wen; wij
of_ zie_ al - le ge - schei - den zijn,
zou - den al - zo zaan ver - ga - derd zijn,
D.S. al Fine
en dat een twee lief - kens wa - ren.
wou - de zi mi zijn ge - trou - we.

Het was te nacht

Thysius' luitboeck

1
Het was te nacht,
alzo zoete nacht,
dat alle die vogelen zongen,
de fiere nachtegaal
hief op een lied
met zynder wilden tongen.

Nu wil ik gaan trekken
dat groene woud in,
die fiere nachtegale vragen,
maar of zie alle
gescheiden zijn,
en dat eens
twee liefkens waren.

2
Wij waren gescheiden
mijn zoete lief ende ik,
het is haar na
zo wel berouwen;
wij zouden
alzo zaan
vergaderd zijn,
woude zi mi zijn getrouwe.

Thysius' Lautenbuch

Es war zur Nacht,
so liebliche Nacht,
da alle die Vögel sangen;
die stolze Nachtigall
hub an ein Lied
mit ihrer wilden Zunge.

Nun will ich ziehen [gehen]
in den grünen Wald hinein,
die stolze Nachtigall fragen,
ob sie denn alle
auseinander sind,
[und] die einst
zwei Liebchen waren.

Wir waren voneinander geschieden,
mein Feinslieb und ich,
sie hat es nachher
so sehr bereut;
wir wären (= zouden zijn)
so bald (wieder)
zusammengekommen,
hätte sie mir (nur) die Treue halten wollen.

VDL/LD 140489